В корчах і в кручах умирають міфи.
Чугайстер щез. Покаялись нявки.
І тільки ми, подряпані Сізіфи,
тябричим вгору камінь-рюкзаки.
Руді стежки роз'їдені дощами.
З крутих плаїв зриваємся, йдемо.
У сьоме небо вийдемо з гущавин,
задавлені гранітними трюмо.
Цей мисник днів — мальовані тарелі,
ця тінь Сізіфа — потойбічний гість,
в столицях меду, в райдугах форелі,
у гіркоті покинутих обійсть.
Ми — гості бджіл. Посидим на бенкетах,
у кріслах пнів, на покуті проваль, —
Євген Попович, Мефістофель в кедах,
і мавки в шортах. І моя печаль.
І тінь Сізіфа, тінь тії печалі,
горбата тінь, трагічна тінь сторіч.
Лілові хмари іван-чаю
пливуть над прірвами у ніч...
Тут буде твердо душу відіслати.
Сидить Сізіф і журиться, біда.
І п'є за нас шампанські водоспади
потік гірський, веселий тамада.
Я знаю, важко. У твоєму віці.
Либонь, я знаю, що й подумав ти:
"Вже краще йти до Бога пасти вівці,
ніж на Вкраїні камінь цей тягти".

Ще крок, Сізіфе. Не чекай на оплески.
Для глядачів тут сцена закрута,
де чорний беркут з крилами наопашки
хребет землі до сонця поверта.
А ми йдемо, де швидше, де поволі.

Йдемо угору, і нема доріг.
І тінь СІзіфа, тінь моєї долі...
І камінь в прірву котиться з-під ніг...